

ganske udenfor den staaende Strid; jeg sigter dermed til, at naar man vil udvide en Konflikt til Organisationer, som ikke have nogen organisatorisk Forbindelse med de paagældende Fag, forekommer det mig, at man skyder længere, end man har Lov til at skyde.

Nu vil jeg sige med Hensyn til Trusler om Lockout — det er jo i Regelen blevet ved Truslerne —, at naar man daglig har med den Slags Sager at gøre, gør man sig mere fortrolig med dem. Til en Begyndelse virkede de maaske saaledes paa Arbejderne, at de harmedes derover, og det er vist saaledes endnu, at naar der fremsættes en saadan Trusel, nogle Arbejdere harmes derover og sige: skulle vi finde os i dette? Og saa maa vi i Regelen sige til dem: Ja, det er en Foranstaltning, som Arbejdsgiverne mene at maatte bruge, men nu tale vi om Tingene, vi se ganske bort fra, at der er fremsat en saadan Trusel, vi søge en Overenskomst til Trods for, at denne Trusel er fremsat, og ikke fordi den er fremsat. I Regelen er det ogsaa lykkedes, fordi vi se jo disse Ting i deres Sammenhæng. Vi leve under en kapitalistisk Samfundsorden, og ere Arbejderne afhængige af Kapitalismen, ere Arbejdsgiverne det ogsaa for den allerstørste Dels Vedkommende. Det er for en meget stor Del Pengeinstitutter eller andre, der staa bagved, og disse kunne øve en afgørende Indflydelse paa Spørgsmaalet Lockout eller Ikke-Lockout, og saa vide vi jo, at ogsaa dette Spørgsmaal om Lockout derigennem har faaet sit Korrektiv. Det synes maaske undertiden, som om de, der have med Tingene at gøre, ikke skynde sig tilstrækkeligt, fordi de ikke staa op og gøre et stort Spektakel, men tværtimod tage Sagerne med den ganske nødvendige Ro og se paa Tingene og tale derom, men det viser sig jo dog — jeg henviser til Resultaterne —, at vi i Regelen have kunnet tale os til Rette.

Derfor siger jeg, at naar Kampen mellem Kapital og Arbejdere har givet sig et saadant Udslag, tror jeg ikke, at der af af den Grund er nogen Anledning for ærede Medlemmer eller andre til at ængste sig derover. Tværtimod, jeg tror, at vi netop her i Landet, i Kraft af vore stærke Organisationer paa begge Sider bedre ere Herrer over disse Ting, end man er i andre Lande, hvor de ikke have disse stærke Organisationer. I Lande, hvor Organisationerne ere mere løse, hvor der bestaar enkelte Fagforeninger hist og her ganske løst sammenføjede i det, man kalder en

Føderation, hvor der er Autonomi i de enkelte Organisationer, hvor Pengene ligge i hver sin Afdeling, og hvor hver kan tage sin Beslutning uafhængig af de andre, der er Faren betydelig større. Hvor der derimod som her i Landet findes vel funderede, solidt organiserede Fagforeninger, er Faren betydelig mindre, fordi man ogsaa fra deres Side har mere at tabe og derfor tænker sig om flere Gange. Derfor tror jeg, at den Frygt, der synes at være kommen op, ikke er ganske begrundet.

Men man kunde jo have Grund til at spørge: Hvad vil man da? Thi jeg siger jo til mig selv, at naar det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) som Reformpartiets Ordfører paa Debattens første Dag staar op og taler om det Spørgsmaal, saa er det ikke et Indfald, som det ærede Medlem har faaet saadan ganske af sig selv, det er naturligvis en Ting, der er forberedt gennem Forhandlinger indenfor Reformpartiet. Ærede Ministre have jo ogsaa taget stærkt Del i Forhandlingerne. Det var altsaa et Spørgsmaal, man vilde have frem til Debat, og naar man skal have debatteret dette meget vigtige Spørgsmaal, synes jeg ogsaa, det er rigtigt, at de, der ere særlig kendte dermed, sige deres Mening derom. Skönt jeg ikke kan tænke mig, at man vil forbyde Arbejderne at strejke, vil forhindre dem i at søge deres Kaar forbedrede i Almindelighed, men da der dog paa den anden Side maaske kan være Fanatikere, som mene, at alt ondt kommer fra Arbejderne, vil jeg gerne i al Spagfærdighed pege paa, hvad der er Aarsag til Strejkerne. Man ser Virkningerne, dem fordømmer man, men mange Gange overfladisk uden at kende Sagens indre Forhold, man glemmer som Regel Aarsagerne. For at bruge et Holbergs Udtryk: man siger nok, at Jeppe drikker, men man siger ikke, hvorfor Jeppe drikker. Naar man da spørger: Hvorfor strejke Arbejderne? — og det er et Spørgsmaal, man stiller i Salonerne og paa Steder, hvor man intet kender til det Liv, der leves paa Værksteder og omkring i de smaa Lejligheder —, saa siger jeg: Det er, fordi Arbejderne møde Modstand i deres Bestræbelser for at forbedre deres Kaar. Arbejderne ere jo ikke stillede frit ved Anvendelsen af deres Arbejdskraft, de maa sælge deres Arbejdskraft. Og den, der skal købe den, har Interesse i at købe den saa billigt som muligt, medens den, der skal sælge den, naturligvis har Interesse i at sælge den saa dyrt som muligt. Men der er et vist Niveau, Arbejderne